

[Hækkerup.]

holdene, og som aldrig har gjort noget, der i og for sig gør det berettiget at tro, at de er eller vil blive Redskaber for en tysk Infiltration. Over for disse Personer mener vi at Dispensationen maa anvendes, og vi lægger her, vil jeg sige, nogen Vægt paa, at vi jo siden 5. April 1940 ikke har tildelt tyske Statsborgere dansk Statsborgerret — af naturlige Grunde —, selv om disse Personer efter de herom gældende Regler og den herom gældende Praksis havde været kvalificerede dertil.

Bestemmelsen i § 5, Stk. 2, der gaar ud paa, at Handelsministeren efter Indstilling fra Dispensionsnævnet kan bestemme, at Spørgsmaalet om Realisation af Ejendom, der tilhører Retssubjekter, omhandlet i denne Lov, kan udsættes, f. Eks. hvor den paagældendes statsborgerlige Forhold er Genstand for Behandling hos danske Myndigheder, kan jeg tiltræde. Men under Hensyn til den Form, Bestemmelsen har faaet, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om det ikke skal forstaas saaledes, at Personer, der efter Lovens Ikrafttræden indgiver Andragende om Opnaelse af dansk Statsborgerret, omfattes af denne Bestemmelse — noget andet vilde efter mit Skøn være urimeligt, naar henses til den Praksis, vi har fulgt i de forløbne 6 Aar med Hensyn til Tildeling af dansk Statsborgerret til tidligere tyske Statsborgere.

Til Bestemmelsen i § 6 vil jeg kun knytte den Bemærkning, at det vil jo staa enhver klart, hvilken Betydning det har, at det bliver den rette Person, der udnævnes til Kommissarius. Jeg forstaar, at den højtærede Minister er i Forhandling med Justitsministeriet herom, og man kan vel deraf drage den Slutning, at det bliver en Dommer — jeg tør maaske uden at blive misforstaaet advare imod til denne Opgave at udpege en Sagfører.

§ 7, der angaar de Opgaver, der paa-hviler Kommissarius, giver mig Anledning til følgende Bemærkning: Hvorledes tænker man sig Realisationen foretaget? Jeg har modtaget en Henvendelse fra en Mand, der er Direktør for en Virksomhed her i Landet, som næsten udelukkende ejes af tysk Kapital, men Virksomheden har aldrig handlet med Tyskland og har ikke været Værnemagervirksomhed under Besættelsen. Denne Direktør frygter nu for — saaledes som Lovforslaget er formuleret —, at en konkurrerende Virksomhed kan købe den Virksomhed, han er Chef for, nedlægge den, kaste dens Funktionærer og Arbejdere ud i Arbejdsløshed og yderligere monopolisere

sin Stilling. Jeg erkender naturligvis, at det vil være ganske overordentlig vanskeligt at formulere en Lovbestemmelse saaledes, at Konsekvenser af denne Art undgaas, men jeg vil dog henstille, at Ministeren tager under Overvejelse ved Fastsættelsen af Retningslinierne for Kommissarius's Virksomhed at være opmærksom herpaa.

Til Bestemmelserne i de følgende Paragraffer, der i det væsentlige er af teknisk Karakter, vil jeg knytte den Bemærkning, at jeg ikke rigtig ser Begrundelsen for, at der ogsaa aabnes Adgang til Salg af tidligere tyske Aktiver til Udlændinge. Jeg ser nok, at den højtærede Minister motiverer det med, at det i gyvne Situationer kan have sin Interesse at sælge en Virksomhed til Udlandet for at sikre dens Tilførsler af Raa- og Hjelpestoffer. Men denne Argumentation dækker i hvert Fald ikke Landbrugsejendomme f. Eks., hvorved vi kommer ind paa hele Problemet — som ogsaa berøres under Finanslovdebatten — om Retten for Udlændinge til at eje fast Ejendom. Jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Minister nærmere kunde begrunde Nødvendigheden af denne Bestemmelse, navnlig for saa vidt angaar Landbrugsejendomme, og for saa vidt angaar Aktier i danske Virksomheder.

Om Bestemmelsen i § 8, Stk. 3, hvoraf fremgaar, at der ved Afhændelse af beslaglagte Landbrugsejendomme skal forhandles med Statens Jordlovsudvalg med Henblik paa en Udstykning, kan jeg sige, at vi naturligvis er helt enige i denne Bestemmelse.

Til Lovforslagets § 15, der omhandler Fordringer, omfattede af denne Lov, og om hvilke det bestemmes, at de ikke maa betales til den tyske Fordringshaver eller nogen paa hans Vegne, men ved Forfaldstid skal indbetales til Kommissarius, vil jeg sige, at ogsaa denne Bestemmelse forekommer os, jeg havde nær sagt unødvendigt haard, specielt naturligvis for de Personer, der senere maatte opnaa og maaske ved Lovens Ikrafttræden allerede kan forvente at opnaa Dispensation. Det samme gælder Bestemmelsen i § 19, der gaar ud paa, at enhver, hvis Ejendom omfattes af denne Lov — og Loven gaar jo vidt, naar den medtager Løsøre og alt muligt andet —, er forpligtet til straks at opgive sin Beholdning af kontante Penge til Kommissarius og til at aflevere disse til ham. Denne Bestemmelse kan efter mit Skøn overhovedet ikke praktiseres efter sin Ordlyd, og jeg vil gerne henstille, at man i det Udvalg, som jeg anser for absolut nødvendigt til Behandling af Lovforslaget, søger frem til en ændret Formulering.

Om § 20, der handler om Konfiskation